

105362

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

Nr. 17.

Pe pământul Turcului

de
BCU Cluj / Central University Library Cluj

George Coșbuc.

Sibiu, 1885.

Editura și tiparul Institutului tipografic,
societate pe acții.

8 cr. sau 16 bani exemplarul.

Nu era în sat nevastă, ca frumoasa Veronica:
Tineră și vorbăreață, silitoare ca furnica,
Din neam bun, cu zestre multă; tinărel bărbat avea
Și cu el în armonie și 'nțelegere trăia.

Constantin era din fire blând și pacinic pe tot
locul;

Om cu gânduri; uria foarte strugurii, pipa și
jocul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dar' era cap de ispravă, cântăreț și se credea
Fericit, sciind prea bine, că nevastă-sa 'l iubia —
Și din astă cauză dînsul nu scia decăt să tacă,
Ear' nevasta-'i putea face, ori-și-ce voia să facă.
Într'o toamnă-au eșit ambii la holdă, la secerat.
Lanul era chiar pe lîngă drumul țerii aședat!
Deci mirare nu-i, că ochii nevestei din când în
când

Rătéciau pe drum, să vadă, cine naiba-o fi
trecênd.

„Tu bărbate! . . Vai de mine! of, privesce cine
trece! —

„Lasă snopul în năpaste, seca'-i-ar vița să-'i sece!“
Constantin ridică ochii. Un flăcău tinăr trecea,

Nalt ca fagul, lat în spate. „Ești nebună, draga
mea!”

Țice Constantin. „Ce vorbă?! Eu, nebună! O,
bărbate

„Un voinic frumos, ca ăsta, nu găsești în șapte
sate!

„Vezi cât de 'ndesat pășesce și cât e de subțirel?

„Să-l sorbi într'un picur de-apă și să fugi flă-
mând cu el!

„Mult e tinăr! Ca o fragă! Și se vede de-omenie!

„Cât e de frumos! . . Bărbate, ce gândești, de
und' să fie?”

Constantin vorbește 'n glumă: „Eu-l cunosc
destul de bine!

Cum? Tu nu știi unde merge; nu știi tu de
unde vine?”

Nevasta e în uimire: „D'apoi eu n'am cum să
știu;

De-l cunosc, bată-mă dragul și-a minunilor să
fiu!”

Cam rîdînd el mai adaugă: „Nu-l cunosc? Des-
tul de rău! —

„E drumar și doarme noaptea chiar în pod la
noi. — Ba zău,

„Chiar în podul nostru doarme?” Veronica ear'
întreabă:

„Dar' la noapte?” — „Tot acolo” răspunde bār-
batu 'ngrabă.

Ambii tac. Nevasta 'ncepe planuri tainice: „O
drace!

„El doarme la noi și asta n'am sciut-o! Cum
aș face,

Ca să mă 'ntâlnesc cu dînsul! Nu știu ce plan
aș afla! — —

A! te-am prins, măi Constantine!“ Ea gîndia;
el șuera.

„Vai bărbate, rău mă doare mijlocul! Bat'o
s'o bată

Holdă, căci m'apucă junghiuri stînd aici mereu
plecată!

Arde-'mi capul și obrazii, pare că-'s pusă pe foc!

Vai de mine și de mine, nu pot sęcera de loc!“

Și suspină și se plînge și se vaetă nevasta:

„Doamne, de cînd sînt pe lume n'am pățit una
ca asta!“

Începînd să verse lacrimi, geme și oftă din greu,

Tînguindu-se amarnic, că nu poate sta de rău.

În sfîrșit: „Oh, bărbățele, nu pot sta — — mă
duc acasă,

Căci durerea mă topesce și junghiul nu mă mai
lasă! —

Doar' va sci cumetra Floare ceva leac! — mă
duc la ea!“

Constantin cu jale multă la Veronica privia:

„Du-te, scumpa mea, dar' du-te! Numai să nu
fii beteagă!

Căci tu ești așa de bună și atâta-'mi ești de dragă!
Du-te dar'!" Biata nevestă, suspinând printre
flori,

N'așteaptă s'e-'i spună popa predica de două ori,
Ci se 'mbrobodesce bine și prin vaete pornesce:
Face-un pas și stă și earăși face un-pas și ear'
s'opresce,

Tot așa pân'-ce 'ncordă după-un deal. Acu-i de ea!
Se ducea ca vântuită, căci bărbatul n'o vedea.
Constantin, cum țic, la holdă a rămas. Nevestei sale
'I-a spus, cumcă nu-'și va face atâta năcaz și cale
Să mai meargă — preste noapte, — ci va ră-
mâne la câmp:

Căci e cam departe holda, pierzi pe drum atâta
BCU Cluj / Central University Library Cluj timp.

Ei! această hotărîre a lui Constantin era
Bună pentru Veronica: de minune îi venia;
„Doamne, mulțumescu-'ți, Doamne! Cât e de
frumos și bine,
Că 'mi-e cam prostuț bărbatul și acasă nu mai
vine!

El crede, că io-'s bolnavă, ba încă bolnavă rău —
Bată-'l crucea ca pe dracul, căci, vai, mult e
nătărău! —

Ce socoți? Voiu merge-acasă, am să fac plăcinte
bune,

Mai frig și-o găină grasă, am s'aduc vinars de
prune

Și-apoi o să chem în casă pe voinicul din podeț...
Vai de mine, mult plătesce un om harnic și isteț!“
Astfel povestia nevasta singură pe drum mergând
Și pășia ca opt de tare,

Ear' acasă ajungând
Face foc, plăcinte coace și vinars din crâcimă
aduce:

Nu scia în graba-'i mare de ce naiba să s'apuce!
Vesel râde, ba se'nschimbă în haine sərbătorești:
Nu e oare-o sərbătoare cu-un voinic să te 'ntâl-
nesci?

Scurt grăind: le face toate cum fac oamenii isteți.
După-ce 'nserează bine, pune scara la podeț
Și se urcă 'ncet pe scară. Aoleo! De altădată
Nu s'ar fi suit nevasta în podeț nice legată,
Dar' acum sue de sboară. Mamă, mămulica mea!
Iute 'ncepe ca să caute, prin podeț. Cum mai
zimbăia

Și cerca și ici și colo, până 'n urmă se bufnesce
De-un om. Ca trăsniță sare și 'n sîn repede
scuipesce:

Sfinte Iacob și Procopi! Mare mucenic Trofim
Și toți sfinții din biserici, pe cari îi blagoslovim!
Sfinte Filip cu ciaslovul, sfinte archangel Gavrilă,
Tălălău, Maxim, Păncrate, Avacum și Ezechilă!
Cuvioasă Paraschivă, sfinți apostoli, mucenici!
Cruce 'n frunte, frunte 'n cruce, că-i ucigă-'l
crucea-aici!

Pei! Sătană! fugi în codri! fugi în pietri!
peară-'ți, glasul!

Atâte și mai pe-atâte vorbe goale-au răsărit
Pe buzele Veronichii. Diavolul, cel pitulit,
Murmură și plin de teamă țice: Iartă „jupâneasă!
Io-'s drumar, mă culc aice, căci 'mi-e greu să viu
în casă!“

Cu mânia prefăcută strigă dînsa: „Ce drumar?
Doar' drumaru 'n pod nu doarme? Hoț și lotru și
tălhar!“

Că m'am spăriat de tine de-am rēcit pānā la
glesne,

Batār cā eu n'am nāravul sē mē spariu așā
BCU Cluj / Central University Library Clujlesne!“

El se roagă plin de milă; ea pe 'n cetișor devine
Tot mai blāndă, mai domoalā, pānā ce-'i vor-
besce 'n fine:

„D'apoi, bade, vino 'n casā, căci veți cum e
frig acī!“

Strāinul încet rēspunde: „Aș veni, cum n'aș veni,
Dar' vē cad spre greutate: nu s'a mânia bār-
batul?“

„— Nu bādîțā! Nu-i acasā. N'ar mai fi sē calce
satul!“

Vinā 'n casā fără teamă, cā-i un mut și-un nāt-
tārēu:

Cel mai nātārēu din țearā și lumea lui Dumneșeu!“
Dar' strāinul nu voesce din podeț sē se coboare

Nice pentru lumea toată. „Vai nătâng ești bădișoare!

„Vină deci! Vei mânca ceva, am plăcinte, și —
vei bè!“ —

„Nu cobor, nu, chiar un munte de plăcinte de-ai
avè!“ —

„Dar' de-aduc aci vr'o două, vei mânca?“ Stră-
inu 'n fine:

„De-'i aduce, bine-'i face, dacă nu, ear' va fi
bine!“

Pe loc Veronica pleacă și s'arunca, dragii mei,
Pe fuștei, sărind de grabă câte patru — cinci
fuștei;

Sboară,-aleargă și se duce, ca de duchul rău
purtată,

Și se 'ntoarce 'n câtă vreme bați cu fălcile
odată. —

Omul meu o ia vulpesce, și a sale 'mbucături,
S'ajungea una pe alta pe grumazi, prin călcături.

Mai la capăt dice dînsul: „'Mi-aș lua două
plăcinte,

Care-au mai rămas, în traistă, vreu să am ceva
merinde,

Căci plec mâne dimineață. „Mâne seară unde-'i fi?“
Îl întreabă Veronica. „Dar' eu nu știu, — poate

aci!“
Des-de-diminează pleacă cel voinic la drum.

În fine

Se făcù diuă și timpul „prânzului cel mare“ vine.
Veronica-’și ia coșarca: pune borș și-un mălaiu rău
Și-apoi plecà, ca să ducă de prânz la bărbatul seu.
Când a fost de holdă-aproape, se cârligă de
spinare,

Prinde-a geme, scapă lacrimi, blăstēmând în
gură mare

Toate boalele din lume. „Vai bărbate, stau să mor!
Am dureri de cap, am junghiuri, toate oasele
mă dor!

Mă dor ochii și grumazii: tusă, trochnă și lin-
goare,

Lungă ele, friguri, junghiuri dela cap pân’ la
picicioare!

Numai Dumnezeu mă scie cum trăesc, ca vai
de mine!

Ah, veți cât sînt de perită? Nu mă veți tu
Constantine?

Nici n’am fost în stare măcar de mîncare să
îți fac,

Căci de ieri, de pe-astă vreme, mă tot vaet,
plâng și zac!“

Constantin cu jale multă blând, îi ȃice: „Ved
iubită,

Că ești galbină ca ceara și ca floarea de perită:
Dar’ te du acasă, dragă, și te culcă nu lucra!“—

Ea se ’ntinde și-l cuprinde și-apoi prinde-a-’l
săruta

„Bun ești tu, bun, Constantine, ah cum te iubesc pe tine!

„Și-i așa, că eu ți-'s dragă? Drag îmi ești tu
Constantine! — —

Dar' deseară, bărbățele, vei veni acasă? —

„Nu!“
Și nevasta pînă la lacrimi murmura: „Vai prost
ești tu!“

Ce să mai spun? Veronica merge-acasă, face
eară

Foc, plăcinte și friptură, precum a făcut aseară.
Străinul drumar bea, mîncă, însă e posomorît,
Nu vorbește, deci nevasta 'l-a 'ntrebat numai

BCU Cluj / Central University Library Cluj
decât:
„Ești, bolnav doară bădiță, ori ești supărat pe
mine?“

Străinul suspină, geme: „Supărat? De ce — pe
tine?

Draga mea, spune-'mi cu dreptul, place-'ți fie
Constantin?“

Veronica rîde dulce, bate 'n pălmi și scuipă 'n sîn :
„Vai, mănânce-'l vêrcolacii și 'l-ar bate nouă
stele,

Bată-'l praporul și crucea și blăstêmul maicei
mele!

De posnit el n'are capăt și ca dînsul nu găsești
Mai năpruiu, mai rău la gură, prin trei țeri îm-
părătesci!

Sfada în gură-'i când se culcă și cu ea 'n gură
se scoală:

Murmură și 'mi-se înhoalbă, de stă să mă bage
'n boală!

Tot la clesce-'i scapă ochii, la cociorbă, la cor-
baci,

Cât de spaimă întră 'n mine șapte-șeci de mii
de draci!

De-'i fac zamă — se răstesece, dând vina, că nu-i
sărată;

De-'i pun sare — el înjură, că-i zama slatină
toată!

De fac foc, el toarnă apă preste el; de merg
în sat,

Mă pândesce pe tot locul, nu vorbesc cu vr'un
bărbat.

De-aduc apă, el o varsă ori — o toarnă preste
mine:

Pentru el nimica 'n lume nu-i făcut cum se
cuvine!

Pune 'mi nume de ocară, și mă face „puiu de
drac“

Și într'adevăr bădiță, sci-mă Domnul ce să fac!
Io-'s o mută și-o tândală și dorm ziua pe picioare,

Că mă vaet ziua 'ntreagă! E cuminte dînsul
oare?

Io-'s o leneșă, nu mătur, vasele 'n veci nu le
spël;

Io-'mi țin ibovnici anume și-'l batjocoresc și
'nșel.

Că 'mi-e pânza nebilită și țesută 'n lătunoi;
Că n'am torturi, că n'am gheme, că n'am ragilă;
apoi

Că-'mi stau fusele prin poduri de trei ani ne-
răschirate;

Nu sciu țese, nu sciu coase, cu suveica nu sciu
bate;

Că nu iau acul în mână, să-'i prind cămașa
măcar;

Că stau toată ziua 'n casă și nu es de loc pe
afar'

Să port grije ca găzdoaie, ba de găsce, ba de rață,
Ba de — uliul le mănânce! Ba îmi spune verde
'n față,

Că-'mi fac sărbători anume și nu lucru nici odată:
Vineria, că-'i sfânta Vineri; Lunia, că nu 'mi
s'arată;

Cine lucră 'n ȃ de Mercuri, îl mănâncă lupii;
ear'

Mărți de seară e Marțolea; Joia-i a lui Hantătar!
Sâmbăta 'ntreagă mă pepten. Apoi, bată-le no-
rocul!

Alte sărbători am Focă și Dochiă cu cojocul,
Alexiă, Dric de eamnă, Mercuria dela meș-post,
Sfântul Urs, sfântă Lupoaică: apoi nu-i bărba-
tul prost?

Și-'mi tot spune, și-'mi tot cântă și-'mi tot bate
zăpistracul,

Ear' eu tac, de nu tac — Doamne — minteni mă
'ntâlnesc cu dracul!

Că, vai, multe boale 'n lume ni-a dat sfântul
Dumnezeu,

Dar' nu-i boală cu primejdii, ca bărbatul nătărău!“

Străinul rîdea cu dulce ascultând pe Veronica

Și cât a ținut „elogiul“ n'a borborosit nimica.

„Așadar' ție nu-ți place Constantin?“ — „Nu-i
de vorbit!“ —

„Atunci, dragă Veronică, scire-ai tu ce-am socotit?“

Eu 'ți-'s drag și tu-'mi ești dragă, astfel n'ar fi

BCU Cluj / Central University Library Cluj cu bănat

Tu să-'ți strîngi hainele tale și să fugi dela bărbat!

Constantin rămână 'n pace, bată-se măcar de
scară,

Căci noi mâne dimineață o să fim în altă țeară,

Unde nu-i nici răutate și nici o nevoie nu-i:

Auđit-ai tu vr'odată de „Pămîntul Turcului?!“

Hop copilă! Veronica nu-'și dă timp de cugetare,

Ci cu multă bucurie rîde lung și 'n gura mare:

„O! mă duc, mă duc bădiță, cu tine și-'n iad
mă duc!“

Și-apoi rîde și ear' rîde și se face toată huc.

Ambii se cobor în casă. „Să aprindem dar' lumina,

Să ni se zărească 'n casă! — „N'o aprinde, bat-o

vina,

Căci se poate prin fereastră să ne vadă cineva! —
Caută-'n grabă tot ce-'ți trebe, poartă-te dar' și
nu sta!"

Și nevasta caută haine și 'ntr'un sac afund le
bagă,
Caută perini, cergi și țoale și le pune 'ntr'o
desagă.

„Ici am perini dela mama, ici năfrămi, — le-am
cumpărat

Dela Jidov, eu anume, — n'am nimic dela bărbat.
Nouă zadii, trei alese toate 'n pěr, de Cătălina
Am un șurț, — bat-o nevoia! — nu 'mi 'l-a adus
vecina,

De când i 'l-am dat la clacă! Dela soacra eu
n'am țol;

Țolul meu e dela mama, deci rămână patul gol!
Eu strîng tot, nu las nimica!" — „Strînge, dar'
și nu vorbi!

Dar' ia ceva de merinde, că asta mai bună-a fi!"
După-ce s'au pus la cale, cel străin mai ȃice: „Na,
Cu de graba eram gata să uităm aici ceva....
Pe la noi sînt cam puține mori, acolo nu se poate
Să macini mălaiu, iubito, făr' cu mare greutate,
Dar' cum vėd se află 'n tindă o morișcă: n'ar
fi rėu

S'o luăm cu noi! În urmă vom pleca cu Dum-
neȃeu!"

Și nevasta pune 'n spate cea desagă cu vestminte

Și cu peatra de morișcă; străinul plecà 'nainte,
Duce traista cu mâncare: el mergea cam târișor,
Neavând povară 'n spate, putea merge pe ușor,
Ear' nevasta pășia 'n silă: se indoiau genun-
chii ei,

Răsufia ca 'n oara morții, căci desagii erau grei.
„Vino, dragă, numai vino!“ — „Ah, cât pot,
iubite, vin,

Dar' te duci, te duci prea tare!“ Și vicleanul
de străin

O tot duce preste dealuri, dar' o poartă tot cu
fuga;

Ea se roagă, să mai stee, dar' nu 'i-s'ascultă ruga.

„Vino, dragă, păși mai iute!“ Câte dealuri au
BCU Cluj / Central University Library Cluj trecut,

Câte văi și câte rîpe și cât loc necunoscut!

Ce țeară-i Țeara-Turcească! N'are drumuri bă-
tucite!

Umbli numai d'a mandela pe cărări nepomenite!
Măcar de n'ai fi să porți, ah! peatra, vai! dar'
ce să faci!

Dragostea așa te poartă! Cinci strigoi și șapte
draci!!

În urmă - au ajuns în pace până într'un vîrf
de coastă.

„Veți, iubită, Veronică, d'aci 'ncolo-i țeara
noastră!“

Ea suspină sub povară. „Vai, să ne-odihnim aci!“

„Ba nu, scumpo, vină numai, căci îndată vom
sosi!“

Duplică străinul pașii, ear' nevasta se topesce
De-ostenită și-l tot roagă, ca să stea. El se
răstesece:

Draci cu suonă! Hm, ori vină cum se cade, ori
te lasă!“ —

„Dar' nu pot!“ — „Atunci, nebună, de ce n'ai
ședut acasă!“

Ce să facă Veronica? S'a rugat de-atâtea ori,
Ear' el sbieară. Lin cu mâna șterge fruntea de
sudori

Și pășesce, scăpând lacrimi.

Diua nu era departe;
Aurora se ivise. „Acest câmp ne mai desparte
Numai, scumpă Veronică, de „Pământul Turcului“.
Trebe deci să merg acuma pân' la graniță,
să spui

Celora ce stau la vamă, c'o să trec în altă
țeară“. —

El se duce, ea rămâne. „Am ajuns în pace
dară!“

Strigă biata Veronică, punându-și desagii jos.
„Ce păduri mai sânt p'alice, vai de noi, ce câmp
frumos!“

Și fiind prea obosită, pune capul pe desagă
Și-așteptând — pe 'ncet adoarme.

A trecut acum de șagă!

Soarele-i sus. Păcurarii scot turmele dela stâni
La pășune. „La ce naiba latră tâlharii de câni?”
Se 'ntreabă rîdînd păstorii. „Măi, privesce, cum
stau roată

Colo pe rēzor și urlă de rēsună valea toată!
Sfinte Trandavela! Oare nu-i Sătana printre ei?
Haideți să vedem pe dracul! Pe picior băieții mei!”
Fug copiii pe câmpie, ca mînați de vînt să vadă,
„Ce minune-i oare-acolo . . . Cine-ar fi putut să
creadă,

Că Sătana-i o nevestă, ce-i culcată 'n câmp aci,
Durmind dusă. „Halo drace, d'apoi asta ce-o
mai fi!

„Priviți, măi, sub cap desagii! Ce mai posnă și
minune!”

Și glumiau, glumiau păstorii, repetînd rîsuri ne-
bune.

O privesc cu de-amēnuntul și 'n urmă la cale vin!
Bre! Dar' asta-i Veronica, nevasta lui Constantin!
Toți se miră, ce să fie, deci o deșteptară 'n fine.
Ea se 'naltă somnoroasă: „Doamne, Doamne,
ce-i cu mine?

Unde-i badea, cel de-aseară? Dar' voi ce lucrați
aici?

Pentru-ce-ați fugit de-acasă?” Se miră bieții
voinici

Și o 'ntreabă plini de grije: „Cine a fugit de-acasă?
Ce bade?” Nevasta 'ncepe ca să sberie mâniaoasă:

„Badea, care astă-noapte și ieri noapte a durmit
În podeț la noi? Și care cu min' de-acasă-a fugit?“
Păcurarii ȃic: „Ești beată, ori te-a bătut Dum-
nețeu!

Unde-ai fugit tu ast-noapte, căci tu ești în satul
teu!

Nu cunosci tu doară bine, nu cunosci câmpia asta,
Că-i din jos de sat?“ Se miră, ba se 'nspăimântă
nevasta,

Lung privesce 'n giur de sine: cine sci ce-a
cugetat,

Căci pune desagii 'n spate și pornesce cătră sat.

„Bată-'l stelele și luna și blăstemul meu sē-'l bată!

N'aibă 'n lume bucurie nici de mamă, nici de tată:

Vai, ucigă-'l sfânta cruce, că rău m'a batjocorit:

M'a purtat pe câte coaste și la capăt a fugit!

Am bătut, oh, numai calea mânzului! Sperlă și
pară!

M'a făcut de rîs la lume, de batjocură la țeară!...

Satu 'ntreg până de seară de pățita mea va sci.

Ce mișel? vrënd ca sē-'și bată joc de mine,
m'amăgi

Sē fugim în altă țeară, unde nu-i rău, numai bine:

Unde cāniș mă lătrară și păstorii-au rîs de mine!

Ba 'mi-a pus desagii 'n spate, plini de haine, ba
'mi-a dat

Și morișca, mincinosul, și pe dealuri m'a purtat,

Moartă sînt de obosită! Bată-'l stelele și luna

Și-l ajungă tot blăstēmul veci de veci și 'n tot-deauna!

Ba fugi și cu merinde și cu traistă! Mama mea! —

Și mergēnd tot înspre casă în ăst chip se jăluia. Era timpul, când se ducă de mâncare la bărbat.

Ia coșarca, pune 'ntr'însa tot ce biata-a mai aflat
Prin casă și plecă. „Doamne, cum se dau față
cu dînsul? —

Dar' de cumva scie toate?!“ 'Și-o 'neca jalea și
plânsul.

Constantin, cât ce-o zăresce, prinde-a rîde 'n voiă
bună :

„Odihnit-ai astă-noapte? Somnul bun puteri adună!

'Mi-ai adus de prînd, nevastă? Doară n'or fi
chiar plăcinte?

De-o mâncare-așa de bună nici nu 'mi-a trecut
prin minte.

Pentru-ce vii cu coșarca? Ori n'ai trăisti, iubita
mea?“

Constantin rîde; nevasta ca părețele tăcea.

„Tot beteagă ești, drăguță? ori de ce ești așa
mută

Ca o peatră de morișcă? Te sciam eu mai limbută!

Haide de, glumele-'s glume : gluma place ori-și-cui,

Dar' tu taci, par'că ești, Doamne, din „Pămēntul
Turcului!“

Vede Veronica bine, că bărbatul scie toate,

Dar' de unde scie? Biata nu scia, că-acel străin

De ast' noapte, fù chiar însuși bărbatul ei Constantin!

Tremura dar' Veronica, și 'negria și 'ngălbînia.
Dară Constantin, cuminte, el singur se sfătuia:
„De-'i voi spune că io însumi am făcut-o de
miune,

S'a 'ndrăci cu mult mai tare: deci mai bine nu-'i
voiu spune!

Totuși o sē-'i cînt troparul pe glas douăzeci
și trei,

Ca sē scie dînsa bine cumcã io-'s vlădica ei!“
Deci tușind o ia de mână și-'i vorbesce cu mînie:
„Scii tu, cum ȃice diacul din ciaslov, la cu-
nunie?

Dice-așa: „femeia trebe sē se teamă de bărbat
Și de frica lui sē umble toată noaptea pe sub
pat“.

Dar' tu 'ȃi-ai uitat de-aceasta, nu 'ȃi-a stat în
gînd diacul,

Căci de-o ȃi, de două numai, s'a vîrît în tine
dracul!

Dar' aibi grije, căci pe dracul sē-'l alungi ușor
se poate:

Domnul îl scotea cu „vorba“, eu cu „clescele“-l
voiu scoate! —

Ai fugit în altă țeară? Goală casa 'mi-ai lăsat,
Clevetindu-mē 'n tot chipul? Nu te-ai temut de
pecat?

Bagă minte 'n cap nevastă, și nu te juca cu
focul,
Că de-'i face-a doua oară, o să-'ți sune rău
cojocul!....“

A tăcut Constantin. Dînsa încă stînd numai
tăcea;
Nu sciu ce gîndia, sërmana, destul numai, că
gîndia,
Și scăpînd câteva lacrimi, a privit cu 'nduioșare
Spre bărbat, privirea asta însemna: să-'mi dai
iertare! —
Nu sciu, ce-a urmat de-aici; cum au mai trăit,
n'am veste,

Însă sciu atîta cumcă — — —
Am gătat cu-a mea poveste.

Cluj, 1885.
